

LBRIS

We know
books

ALMA ŞI CEI ŞAPTE MONŞTRI

Alma	15
Primul monstru	21
Secretul	35
Al doilea monstru	43
Monștrii nu se înțeleg între ei	51
Al treilea monstru	59
Alma se poartă ciudat	65
Al patrulea monstru	73
Nu mai există liniște	83
Examenu	91
Al cincilea monstru	97
Monștrii sunt prieteni	105
Al șaselea monstru	111
Din ce sunt făcuți monștrii?	119
Al șaptelea monstru	125
Lupta împotriva monștrilor	133
Îmblânzitoarea de monștri	139
Monștrilor nu le place să se vorbească despre ei	147
O sarcină dificilă	155
Alma prinde putere	165
Sub pat	173
Întunericul	185
Vei fi bine	199

Era întuneric, așa că nu a putut să-l vadă, dar în schimb l-a auzit.

Respirația monstrului era grea și puțin accelerată, de parcă ar fi alergat mult timp. De fapt, de îndată ce a fost puțin mai atentă, i s-a părut că aude pași foarte rapizi prin toată camera ei. Erau pași mici, aproape săltăreți, iar când Alma încerca să ghicească de unde veneau, i se părea că se auzeau din celălalt capăt al camerei: întâi pe covorul pufoș, apoi sărind pe saltea sau călcând peste cărțile de pe rafturi, ori rostogolindu-se pe birou.

Bineînțeles, Alma s-a speriat. Dar nu îți face griji, nu e nimic înfricoșător, chiar dacă se vorbește despre frică, întuneric și monștri. Este o altfel de poveste. O poveste despre necesitatea cunoașterii monștrilor pentru a-i putea învinge.

Și asta este ceea ce a făcut Alma. S-a hotărât să-l cunoască pe monstrul despre care știa că se află acolo, profitând de întuneric, alergând și sărind în jurul ei, târându-se printre cearșafurile ei.

- Salut!?

Vocea ei trebuie să-l fi alarmat pe monstru, căci dacă pașii erau rapizi înainte, acum se acceleraseră și mai tare. Alma s-a făcut mică în pat, învelită în pături, și s-a uitat în jur, încercând, fără succes, să țină pasul cu maratonul monstrului.

- Oricine ai fi, te rog, oprește-te! Mă calci pe nervi!

- Eu chiar că sunt călcat pe nervi!

Vocea lui părea la fel de zorită ca respirația și pașii lui. Faptul că acel cineva îi răspunsese, a neliniștit-o și mai tare pe Alma. Cineva era acolo, era evident, cineva care vorbea cu ea. S-a ridicat în grabă, a decis că nu mai putea suporta întunericul și a aprins lumina din camera ei.

Și el era acolo. Sau ea. Nu știi cu adevărat dacă monștrii sunt băieți sau fete, sau dacă unii sunt băieți și alții fete, sau dacă nu sunt nici una, nici alta. Monștrii sunt monștri și, în cele din urmă, asta este tot ce contează. Așa că acolo era acea ființă.

La vederea lui, Alma a fost surprinsă de cât de mic era. Nu avea mai mult de un metru înălțime, ceea ce nu prea avea sens, având în vedere că monștrii sunt întotdeauna, după toate aparențele, uriași. Nici nu părea periculos. Avea ochii mari, bulbucăți, și privea neliniștit în jur.

Stătea în două picioare, iar corpul îi era ciudat și răsucit. Ghearele de pe ambele picioare și brațe păreau tocite, de parcă ar fi zgâriat cu ele neîncetat. De fapt, deși rămăsese nemșcat lângă patul Almei și nu mai alerga prin cameră, unghiile de la picioare n-au încetat să i se miște pe podea.

- Ești un monstru? - a întrebat Alma, cu un nod în gât.

- Asta trebuie să creadă lumea despre mine, da.

- Poftim?

- Da, da, da, da, sunt un monstru. Nu este evident? Uită-te la mine, cum poți să crezi că nu sunt un monstru? Ai impresia că sunt foarte urât, hidos chiar? Ți-e frică de mine? Sunt sigur că ți-e frică de mine. Toată lumea se teme de mine. Toată lumea mă urăște. Ești nervoasă?

Auzindu-i vorbele, Alma a simțit că îi vine și ei să zgârie podeaua, așa cum făcea monstrul.

- Tu mă enervezi.

- Bineînțeles că te enervez! Știu doar să-i fac pe oameni nervoși. Și, desigur, asta nu e bine, și nu e nicio surpriză, pentru că eu nu fac niciodată nimic bun. Sunt aici doar datorită faptului că deja erai nervoasă. De ce erai nervoasă?

Alma s-a gândit puțin. Sigur, era adevărat. Era nervoasă și înainte de apariția monstrului. Pentru că a rămas în întuneric și nu era deloc lumină. Și, chiar dacă becul din camera ei era aprins acum, nu era suficient.

- E pentru că am rămas în întuneric.

- Oh, mamă. În întuneric zici, în întuneric?

- Complet în întuneric.

- Îngrozitor! Nu-mi place să fie întuneric.

- Nici ție?

- Nimănui nu-i place să fie întuneric! Să fie întuneric este groaznic! Atât de multe lucruri rele se pot întâmpla dacă e întuneric! De exemplu, dacă e complet întuneric, poți întârzia la o întâlnire importantă la prima oră a dimineții.

- Ce prostie! Există ceasuri deșteptătoare pentru asta. Nu este ceva ce ți se poate întâmpla doar pentru că e întuneric.

- Și ce se întâmplă dacă ceasurile deșteptătoare se defectează? Ai cumva mai multe ceasuri deșteptătoare setate?

Alma a ezitat. Era adevărat: nu avea decât unul.

- Mama mă trezește la timp.
- Ea are mai multe ceasuri deșteptătoare?

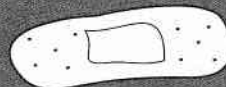
Alma a rămas pe gânduri. Adevărul e că nu știa. Probabil că nu. Monstrul aproape că părea să se bucure de îndoielile ei.

- Și dacă întârzii undeva, cel care te așteaptă s-ar putea supăra foarte tare pe tine! - continuă monstrul.
- Dar îți poți cere scuze și, cu siguranță, acea persoană te va ierta.
- Și tu trebuie să-ți ceri scuze des?

Din nou, Alma a ezitat.

- Uneori.

- Dacă trebuie să-ți ceri iertare prea des, înseamnă că faci multe greșeli. Și oricât ți-ai cere iertare, nimănui nu-i plac oamenii care fac totul greșit! Deci, dacă e întuneric, ai putea să întârzii pentru că ți s-a stricat ceasul deșteptător și ar trebui să-ți ceri scuze, dar poate că nimeni nu vrea să te ierte, pentru că lumea se plictisește de cei care fac des lucruri greșite, iar să întârzii este greșit. Este singurul lucru pe care îl faci greșit?

Alma, neliniștită, a început să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, în același ritm în care monstrul zgâria podeaua.

- Dacă eziți, este pentru că nu este singurul lucru pe care îl faci greșit. Sunt sigur că deja e cineva supărat pe tine pentru ceva. Mie mi se întâmplă tot timpul! De aceea sunt la limită cu nervii. Pentru că sunt sigur că cineva gândește ceva rău despre mine chiar acum.

- Dar nu cred că oamenii gândesc lucruri rele despre mine.

- Serios?

Monstrul nu părea de încredere, iar neîncrederea a făcut-o pe Alma să se îndoiască de răspunsul ei. Ei bine, poate că da. Poate uneori. Poate că existau oameni care gândeau lucruri îngrozitoare despre ea. Poate că făcuse ceva oribil.

- Poate.

Așa că nu a răspuns, pentru că știa că nu e bine să mintă și nu voia să facă ceva greșit. Dacă nu făcea nimic greșit, nu ar fi trebuit să-și ceară scuze și atunci oamenii nu s-ar fi săturat de ea pentru că își cerea mereu scuze, așa cum spusese monstrul.

Monstrul avea dreptate. Să-și ceară mereu scuze trebuie să fi fost foarte deranjant pentru ceilalți. Sigur cuiva trebuie să-i fi plăcut că o făcea mereu.

Sigur cineva gândea ceva rău despre ea în acel moment.

Dintr-odată, Alma l-a înțeles perfect pe monstru, pentru că și ea se simțea exact la fel. Chiar și respirația ei semăna cu cea a monstrului, pentru că și ea respira greu, deși nu alergase deloc.

- Știi ce ar trebui să faci? - a spus monstrul. Să te duci la culcare. Voi face și eu asta. Sau voi încerca măcar. Uneori nu pot, pentru că sunt prea neliniștit. Dar voi încerca. Dacă încercăm în același timp, poate reușim.

- Și ai de gând să rămâi aici?

- Da, dacă nu te deranjează. Dacă nu mă urăști.

Almei nu-i plăcea monstrul. Dar, în același timp, nu știa cum să-l alunge din cameră.

- Nu, e în regulă. Poți să rămâi. Unde vei dormi?

- La locul meu.

- Care e locul tău?

- Aproape de tine. Acolo, sub pat. Ceilalți sunt și ei acolo.

Alma a simțit din nou că nu poate respira. S-a uitat înspre pat. Chiar și cu lumina aprinsă, părea că tot întunericul s-a adunat dedesubt. I s-a părut că aude un foșnet. Era aproape sigură că sub pat se mișcau câteva umbre.

- Mai sunt și alți monștri acolo? Sub patul meu?

LBRIS

We know
books

- Da, suntem mulți.

- Și ceilalți vor ieși?

Monstrul s-a uitat și el spre pat, de parcă ar fi putut comunica astfel cu cei care se aflau acolo.

- Nu, azi nu, a spus el, eu sunt singurul care am ieșit astăzi. Nu ieșim mereu toți. Nici în același timp. Uneori ies unii, alteori alții. Nu-ți face griji: în curând îi vei cunoaște și pe ceilalți.

Alma nu știa dacă voia să-i întâlnească. Cu siguranță nu voia, dacă aveau de gând să o facă să se simtă la fel de nervoasă cum o făcea acesta cu care a intrat în vorbă.

- Dar nu-mi veți face rău, nu-i așa?

Ochii monstrului păreau să devină și mai mari decât erau deja.

- Noi nu facem niciodată rău nimănui! Atâta doar că suntem acolo. De fapt, suntem acolo pentru a te proteja.

- Să mă protejați, de cine?

- De lume.

-Lumea îmi va face rău?

- Lumea face întotdeauna rău. Dar noi te avertizăm și te facem să fii conștientă de acest lucru, astfel încât să te poți proteja.

Nu te-am avertizat eu despre ce se poate întâmpla dacă stai în întuneric, ți se strică ceasul deșteptător, întârzi și îți ceri iertare? Ei bine, te avertizez și despre acest lucru. Să nu ai încredere în lume. Ai încredere și ascultă-i pe monștri: noi știm foarte bine cum funcționează totul.

Alma a dat din cap. A văzut cum monstrul s-a îndreptat apoi foarte repede spre pat, cu mersul său agitat, privind din nou în toate părțile de parcă ceva l-ar putea pândi, chiar și atunci când nu mai era nimic în cameră să-i facă răul pe care îl asocia cu lumea. Ea l-a urmat. Alma s-a băgat înapoi în pat și a văzut cum monstrul se ascundea perfect sub patul ei.

Alma a stins lumina, dar nu a îndrăznit să rămână din nou complet în întuneric, așa că s-a gândit puțin și a lăsat lampa de pe noptieră aprinsă. La fel ca înainte, nu i s-a părut că e destulă lumină și îi lipsea căldura soarelui. Cumva, chiar dacă diminuat de lumina lămpii, întunericul era încă prezent.

Alma nu a aflat niciodată dacă monstrul a dormit în acea noapte. Dar ei i-a fost greu să adoarmă.

